

захъ на министра Цукича, че благодаря за неговото хубаво прѣдложение, но азъ не се виждамъ въ състояние да изпълна нито едното нито другото. Тогава той ми каза: значи, че ви не се отказвате отъ „вашия несмисленъ бугаризмъ“. Тази дума ме развълнува още повече, но си примълчахъ.

Тогава азъ започнахъ да мисля много сериозно, какъ и по какъвъ начинъ мога да отида нѣйдѣ въ Румжния. Въ Браила не ми се искаше да ида по причина, че ме бѣха напустнали въ Виена, безъ да свърша тамкашниятъ университетъ. Поседѣхъ още нѣкое врѣме въ Бѣлградъ, но постоянно обладанъ отъ разни мисли, а особено умътъ ми бѣше замотанъ сѣ съ революционни движения. Наконецъ забѣлѣзвахъ въ себе си, че нѣщо ме тласка да вървя въ Румжния, понеже тамъ има заселени много българи, и слѣдователно моето душевно расположение ще може да намѣри тамъ по-голѣмо спокойствие въ сѣко едно отношение.

Не се мина много и, за мое щастие, въ Гюргево бѣше се заселилъ като търговецъ единъ мой много добъръ приятель отъ Русе, Михалаки Стефановичъ. Единъ день получавамъ едно писмо отъ този приятель, съ което ме кани да побързамъ да ида тамъ, защото Гюргевскитѣ българи имали намѣрение да си отворятъ българско училище и, по негова прѣпорѣжка, ме призоваватъ за главенъ учитель. Това нѣщо ми дойде неочаквано много добрѣ по моето желание, азъ веднага отивамъ тамъ.
